

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 586/2017-20

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 28. septembra 2017 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], t. č. [REDACTED] [REDACTED], vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a základného práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Trenčín v konaní vedenom pod sp. zn. 1 T 29/2012 a jeho rozsudkom z 30. mája 2012, postupom Krajského súdu v Trenčíne vedenom pod sp. zn. 3 To 97/2012 a jeho uznesením z 18. mája 2012 a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Tdo 82/2015 a jeho uznesením z 27. januára 2016 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 11. mája 2016 doručená sťažnosť [REDACTED], t. č. [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky

(ďalej len „ústava“) a základného práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy postupom a rozhodnutím Okresného súdu Trenčín (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 1 T 29/2012, postupom a rozhodnutím Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) vedenom pod sp. zn. 3 To 97/2012 a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Tdo 82/2015 a jeho uznesením z 27. januára 2016.

2. Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol rozsudkom okresného súdu sp. zn. 1 T 29/2012 z 30. mája 2012 v spojení s uznesením krajského súdu sp. zn. 3 To 97/2012 z 18. októbra 2012 uznaný vinným zo spáchania zločinu lúpeže spolupáchateľstvom podľa § 20 a § 188 ods. 1 Trestného zákona, za čo mu bol udelený trest odňatia slobody v trvaní 6 rokov, a na účely výkonu trestu bol zaradený do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

3. Proti uzneseniu krajského súdu sťažovateľ podal 6. októbra 2015 dovolanie, o ktorom najvyšší súd rozhodol uznesením sp. zn. 2 Tdo 82/2015 z 27. januára 2016 tak, že jeho dovolanie podľa § 382 písm. c/ Trestného poriadku odmietol.

4. Sťažovateľ tvrdí, že najvyšší súd sa nedostatočne vysporiadal s jeho dovolacou argumentáciou, v dôsledku čoho považuje toto rozhodnutie za „nezákonné, nespravodlivé a v konečnom dôsledku i za arbitrárne“. K namietanému porušovaniu jeho základných práv pritom malo dochádzať „počas celého trestného konania“.

5. K namietanému porušeniu práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy sťažovateľ uviedol, že k jeho porušeniu došlo pri rozhodovaní okresného súdu o ďalšom trvaní jeho väzby. Po podaní obžaloby 17. februára 2012 rozhodoval o ďalšom trvaní väzby na neverejnom zasadnutí senát v zložení [REDAKOVANÉ] ako predseda senátu, [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] ako prísediaci. Následne 2. apríla 2012, keď okresný súd rozhodoval o žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby, rozhodoval senát v zložení [REDAKOVANÉ] ako predseda senátu, [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] ako prísediaci. V uznesení sp. zn. 1 T 29/2012 z 2. apríla 2012 je uvedené, že členmi senátu boli prísediaci

██████████ a ██████████. Na základe týchto skutočností namietal sťažovateľ existenciu dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku. Sťažovateľ poukázal najmä na právny názor vyslovený najvyšším súdom v rozhodnutí sp. zn. 3 Tdo 23/2013 zo 16. októbra 2013, podľa ktorého *„ani legitímna snaha súdu o prednostné rozhodnutie o väzbe nemôže ísť po podaní obžaloby na úkor nedodržania princípu zákonného sudcu“*.

6. Podľa názoru sťažovateľa najvyšší súd pri skúmaní tohto dovolacieho dôvodu *„nepostupoval v medziach a v súlade s Tr. poriadkom, keď dovolaciu námietku podľa § 371 ods. 1 písm. b) TP pokladal za nedôvodnú s odôvodnením, že trestnoprávne kolégium NS SR 16. júna 2015, č. Tpj 73/2014 prijalo stanovisko, ktorým bol prekonaný právny názor vyslovený v uznesení dovolacieho súdu v otázke zákonného zloženia senátu“* (v rozhodnutí najvyššieho súdu sp. zn. 3 Tdo 23/2013 zo 16. októbra 2013, pozn.). Podľa názoru sťažovateľa je stanovisko trestnoprávneho kolégia najvyššieho súdu *„z hľadiska ústavnosti neprijateľné, neakceptovateľné a arbitrárne“*.

7. Ďalší dovolací dôvod sťažovateľ videl v tvrdení, že rozhodnutie prvostupňového súdu bolo založené na dôkazoch, ktoré neboli vykonané zákonným spôsobom, pričom pochybenie prvostupňového súdu nebolo napravené v konaní pred odvolacím súdom (§ 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku).

8. V tejto súvislosti sťažovateľ v dovolaní namietal nezákonnosť hlásenia o použití služobného psa pri zisťovaní pachovej stopy sťažovateľa, ako aj nezákonnosť výsluchu príslušníkov Policajného zboru, ktorí pred výsluchom neboli zbavení mlčanlivosti.

9. Najvyšší súd v tejto súvislosti podľa názoru sťažovateľa pochybil, keď jeho *„argumentáciu ohľadom zbavenia mlčanlivosti príslušníkov štátnej polície odbavil tým, že uvedenú skutočnosť, t. j. mlčanlivosť policajtov nenamietal v odvolacom konaní a teda nebola splnená zákonná podmienka v zmysle § 371 ods. 4 Trestného poriadku. ...Právny názor, ktorý dovolací súd použil k dôkazu ohľadom hlásenia o použití služobného psa,*

teda že predmetný dôkaz bol nahradený výsluchom príslušníkov je neudržateľný, lebo iba zákon upravuje, ktorý dôkaz je možné použiť v trestnom konaní.“.

10. Sťažovateľ tvrdí, že odmietnutím jeho dovolania na neverejnom zasadnutí najvyššieho súdu mu „*bola odopretá spravodlivosť, nakoľko ak súd I. stupňa vynesie., resp. vyniesol odsudzujúci rozsudok na základe nezákonných dôkazov (pachová stopa a výsluch príslušníkov PZ) a mnohých právnych väd (nezákonne zložený senát) a odvolací súd neučinil žiadnu nápravu... dovolací súd by si nemal osvojovať závery nižších súdov a protirečiť“.*

11. Na základe uvedeného sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd nálezom vyslovil porušenie jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 ústavy postupom a rozhodnutím okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 1 T 29/2012, postupom a rozhodnutím krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 3 To 97/2012 a postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Tdo 82/2015 a jeho uznesením z 27. januára 2016. Sťažovateľ žiadal zrušiť namietané uznesenie najvyššieho súdu a priznať mu primerané zadošťučinenie v neuvedenej výške.

II.

12. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

13. Ústavný súd návrh predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon

o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na jeho odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

14. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

15. Podľa čl. 48 ods. 1 ústavy nikoho nemožno odňať jeho zákonnému sudcovi. Príslušnosť súdu ustanoví zákon.

16. Ústavný súd pripomína, že jeho úlohou ako nezávislého súdneho orgánu ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy) nie je konať ako súd tretej alebo štvrtej inštancie, ale jeho úlohou je preskúmať zlučiteľnosť opatrenia, ktorým je jednotlivec pozbavený slobody, s ústavou alebo medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 165/02).

K namietanému postupu a rozhodnutiu okresného súdu

17. V čl. 127 ods. 1 ústavy zakotvený princíp subsidiarity znamená, že ústavný súd môže konať o namietanom porušení práv sťažovateľa a vecne sa zaoberať sťažnosťami iba vtedy, ak sa sťažovateľ nemôže domáhať ochrany svojich práv pred všeobecným súdom. Pokiaľ ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby zistí, že ochrany tohto základného práva alebo slobody, porušenie ktorých namieta, sa sťažovateľ môže domôcť využitím jemu dostupných a aj účinných právnych prostriedkov nápravy, prípadne iným zákonne upraveným spôsobom pred iným súdom alebo pred iným štátnym orgánom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku svojej právomoci na jej prerokovanie (napr. m. m. I. ÚS 103/02, I. ÚS 6/04, II. ÚS 122/05, IV. ÚS 179/05,

IV. ÚS 243/05, II. ÚS 90/06). Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde (III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05).

18. Pokiaľ ide o napadnutý rozsudok okresného súdu, ako aj o postup, ktorý jeho vydaniu predchádzal, ústavný súd vzhľadom na už uvedené poukazuje na skutočnosť, že proti tomuto rozhodnutiu mal sťažovateľ možnosť podať odvolanie ako riadny opravný prostriedok. Túto možnosť aj využil a aj na základe jeho odvolania o veci rozhodoval krajský súd. Preto sťažnosť v tejto časti bolo potrebné odmietnuť pre nedostatok právomoci ústavného súdu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

K namietanému postupu a rozhodnutiu krajského súdu a najvyššieho súdu

19. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť možno považovať tú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (porov. medzi mnohými napr. I. ÚS 110/02, II. ÚS 60/08, II. ÚS 165/2011, III. ÚS 168/05, IV. ÚS 92/04).

20. V nadväznosti na túto skutočnosť ústavný súd považuje za potrebné poukázať na svoju konštantnú judikatúru, podľa ktorej vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecným súdom bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné,

a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02 atď.).

21. Napriek tomu, že sťažovateľ za porušovateľa svojich základných práv označil popri okresnom súde aj krajský súd a najvyšší súd, z obsahu sťažnosti je možné ustáliť, že jeho sťažnostné argumenty smerujú takmer výlučne k spochybneniu záverov dovolacieho súdu. To vyplýva aj zo skutočnosti, že v druhom bode petitu svojej sťažnosti navrhuje zrušiť iba uznesenie najvyššieho súdu o dovolaní.

22. Z tohto dôvodu ústavný súd pri skúmaní relevancie sťažovateľových námietok zameral svoju pozornosť na obsah namietaného uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 2 Tdo 82/2015 z 27. januára 2016

23. K dovolacím námietkam sťažovateľa najvyšší súd v odôvodnení svojho uznesenia uviedol:

„Pokiaľ ide o dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. b/ Tr. por, názor vyslovený v skôr citovanom uznesení dovolacieho súdu v otázke zákonného zloženia senátu (zákonného sudcu), ktorý je identický s namietaným právnym názorom odvolacieho Krajského súdu v Trenčíne, bol prekonaný stanoviskom trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 16. júna 2015, Tpj 73/2014, uverejneným pod č. 83/2015 Zbierky stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky, z ktorého vyplýva, že:

I. Odlišný spôsob kreovania predsedu senátu a členov senátu ani rozdiely v právnom postavení sudcov a prísediacich sudcov (§ 3 ods. 6 zák. č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov) určených na konanie a rozhodovanie vo veci a to od prvého úkonu senátu v danej veci až do ukončenia trestného stíhania, nespochybňuje postavenie prísediacich ako zákonných sudcov v zmysle čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.

Z uvedenej právnej vety možno vyvodit', že sudca, resp. predseda senátu a prísediaci, ktorí sa stali zákonnými sudcami v konkrétnej veci pri jej nápade sú zásadne zákonnými

sudcami v nej až do skončenia trestného stíhania, ovšem z tohto pravidla existujú nasledujúce výnimky uvedené v druhej a tretej právnej vete citovaného stanoviska:

II. V prípade ospravedlnenej neúčasti určeného prísediaceho v dôsledku náhlej prekážky, nahradí ho pri úkone, ktorý neznesie odklad do času, kým prekážka pominie (napr. v konaní o žiadosti obvineného o prepustenie z väzby) predseda senátu iným prísediacim zo zoznamu prísediacich sudcov okresného súdu, ktorý tvorí prílohu rozvrhu práce.

III. Prísediaceho možno v konaní nahradiť, ak pôvodne určený prísediaci nemôže vo veci konať a rozhodnúť. Na tento účel predseda senátu určí iného prísediaceho rovnako ako pri zastupovaní prísediaceho (podľa bodu II.), ustanovenia Trestného poriadku o zmene zloženia senátu (§ 277 ods. 5) tým nie sú dotknuté.

Preskúmaním obsahu spisu dovolací súd zistil, že v predmetnej veci po jej nápade sa stali zákonnými sudcami predseda senátu [REDAKOVANÉ] a prísediaci [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ]. Okresný súd Trenčín v tom istom zložení rozhodol v merite veci, t. j. o skutku, ktorý bol predmetom obžaloby a to odsudzujúcim rozsudkom z 30. mája 2012, sp. zn. 1 T 29/2012, ktorý nadobudol právoplatnosť v spojení s dovolaním napadnutým uznesením Krajského súdu v Trenčíne z 18. októbra 2012, sp. zn. 3 To 97/2012.

Uvedené zistenie vylučuje naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. b/ Tr. por., pretože Okresný súd Trenčín 30. mája 2012 rozhodol v zákonom zložení senátu. Okolnosť, že okresný súd rozhodol o žiadosti obvineného o prepustenie z väzby na neverejnom zasadnutí 2. apríla 2012 v inom zložení senátu (v takom ako ho správne vymedzuje dovolateľ), nemôže spomenutý dovolací dôvod zakladať vo vzťahu k rozsudku z 30. mája 2012 a ani k uzneseniu odvolacieho Krajského súdu v Trenčíne z 18. októbra 2012, ktorý vôbec nemohol právoplatné rozhodnutie o zamietnutí žiadosti obvineného o prepustenie z väzby preskúmať v konaní o odvolaní. V tomto smere ide o nesprávny názor dovolateľa. Konanie o žiadosti obvineného o prepustenie z väzby predstavuje v rámci trestného stíhania relatívne samostatné konanie, pričom rozhodnutie o väzbe je napadnuteľné samostatným opravným prostriedkom - sťažnosťou, ktorý aj bol obvineným, ovšem neúspešne uplatnený proti uzneseniu o zamietnutí jeho žiadosti o prepustenie z väzby z 2. apríla 2012. V odvolacom konaní je predmetom prieskumu síce aj konanie predchádzajúce napadnutému rozsudku, nie však právoplatného rozhodnutia

(napr. o väzbe), ktoré nemajú priamy a bezprostredný súvis s výrokmi rozsudku, ktoré sú predmetom prieskumu odvolacím súdom.

Právoplatné rozhodnutie o väzbe obvineného [REDAKOVANÉ] by bolo preskúmateľné iba v mimoriadnom opravnom konaní, na podklade dovolania podaného na podnet ministrom spravodlivosti podľa § 371 ods. 2 Tr. por.

Čo sa týka dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g/ Tr. por. podmienkou jeho použitia je, že dovolateľ jemu známu skutočnosť namietal už v pôvodnom konaní, najneskôr v konaní pred odvolacím súdom (§ 371 ods. 4 Tr. por.).

Uvedená podmienka je splnená, pokiaľ ide o odvolaciu námietku obvineného (č. 1. 314) o nepoužiteľnosti hlásenia o použití služobného psa na pachové práce (s odkazom na rozhodnutie č. 15/1995 Zbierky súdnych rozhodnutí). V skutočnosti ale tento dôkaz, ako na to správne poukázal dovolací súd už vo svojom uznesení z 27. februára 2014, sp. zn. 4 Tdo 33/2013, okresný súd na hlavnom pojednávaní nevykonával a zároveň o uvedené hlásenie ani svoj rozsudok neoprel. Predpokladom naplnenia dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g/ Tr. por. je však to, že súd skutočne oprel rozhodnutie o dôkaz, ktorý ním nebol vykonaný zákonným spôsobom, čo v prípade spomenutého hlásenia o použití služobného psa evidentne splnené nebolo. Predmetný dôkaz bol nahradený výsluchom svedkov [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (psovoda) a [REDAKOVANÉ], o výpovede ktorých súd tiež oprel svoj rozsudok.

Obvinený [REDAKOVANÉ] nezákonnosť získania dôkazu z týchto dôkazných prostriedkov a v dôsledku toho ich nepoužiteľnosť ako to uvádza v dovolaní, neuplatnil v pôvodnom konaní, najneskôr na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu 18. októbra 2012. V ním písomne vypracovanom odvolaní (č. 1. 313-314) spomenutým výpovediam vyčítal len ich chaotičnosť a pochybnosť.

Uvedená námietka však obsahovo nezodpovedá dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g/ Tr. por., a teda nespĺňa podmienku použitia dovolateľovi známej skutočnosti už v pôvodnom konaní v zmysle § 371 ods. 4 Tr. por. Nezákonnosť výsluchu príslušníkov Policajného zboru obvinený uplatnil až v prvom dovolaní a jeho doplnení, čo je však z hľadiska splnenia zákonnej podmienky predchádzajúceho uplatnenia irelevantné, keďže sa tak stalo až po skončení pôvodného konania, ktoré sa právoplatne skončilo uznesením Krajského súdu v Trenčíne z 18. októbra 2012. Z uvedeného potom vyplýva, že dovolací súd

nemohol ani v rámci opakovaného konania o dovolaní obvineného [REDAKOVANÉ] otázku použiteľnosti označených svedeckých výpovedí pre zákonnú prekážku podľa § 371 ods. 4 Tr. por. skúmať.“

24. Z rekapitulovaného obsahu uznesenia najvyššieho súdu je zrejmé, že sa vysporiadal so všetkými ťažiskovými námietkami sťažovateľa. Pokiaľ ide o námietku týkajúcu sa porušenia základného práva na zákonného sudcu zo strany okresného súdu pri rozhodovaní o žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu, najvyšší súd zrozumiteľne a v dostatočnej miere zdôvodnil, prečo tomuto argumentu sťažovateľa neprisvedčil. Poukázal tiež na zjednocujúce stanovisko trestnoprávneho kolégia najvyššieho súdu sp. zn. Tpj 73/2014, v intenciách ktorého posúdil aj sťažovateľovu dovoláciu námietku. Ústavný súd považuje spôsob, akým najvyšší súd na námietku sťažovateľa reagoval za postačujúci, z obsahového hľadiska jednoznačný, nejaviaci známky arbitrárnosti či svojvôle.

25. Obdobný postoj je možné zaujať aj k spôsobu, akým sa najvyšší súd vysporiadal s dovolacou námietkou sťažovateľa týkajúcou sa nezákonnosti dôkazu, konkrétne hlásenia o použití služobného psa na pachové práce. Z obsahu odôvodnenia rozsudku okresného súdu je zrejmé, že okresný súd namietaný dôkaz nevykonal, tento dôkaz vo svojom rozhodnutí žiadnym spôsobom nehodnotí a svoju argumentáciu na takomto dôkaze nezakladá.

26. Z obsahu príloh sťažnosti doručenej ústavnému súdu, najmä z obsahu odvolania sťažovateľa z 6. júla 2012 a jeho doplnení z 13. augusta 2012 a 11. októbra 2012 je tiež možné ustáliť, že sťažovateľ naozaj námietku týkajúcu sa nezákonnosti výsluchu príslušníkov Policajného zboru bez predošlého zbavenia mlčanlivosti v konaní nevzniesol, a to napriek tomu, že v priebehu trestného konania bol zastúpený obhajcom z radov advokátov, ktorý nepochybne mal možnosť uvedenú skutočnosť zistiť a namietať, a to tak v čase konania výsluchov príslušníkov Policajného zboru na hlavnom pojednávaní, ako aj v riadnom opravnom prostriedku.

27. Podľa názoru ústavného súdu namietané rozhodnutie najvyššieho súdu obsahuje dostatok skutkových a právnych záverov, pričom ústavný súd nezistil, že by jeho výklad a závery boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené, a nevyplýva z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 114/09) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým stavom a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok.

28. V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za arbitrárne či zjavne neodôvodnené tie súdne rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06). Ústavný súd sa z obsahu napadnutého rozhodnutia presvedčil, že najvyšší súd sa námietkami sťažovateľa zaoberal v rozsahu, ktorý postačuje na konštatovanie, že sťažovateľ dostal odpoveď na všetky podstatné dovolacie námietky. Z ústavnoprávneho hľadiska preto niet žiadneho dôvodu, aby sa závery napadnutého rozhodnutia spochybňovali.

29. Pokiaľ ide o postup a uznesenie krajského súdu, sťažovateľ mimo rámca námietok, ktoré tvorili súčasť jeho dovolania a s ktorými sa dostatočne určitým a plne akceptovateľným spôsobom vysporiadal už najvyšší súd (body 19 až 26 tohto rozhodnutia), nevzniesol v sťažnosti adresovanej ústavnému súdu žiadne iné námietky týkajúce sa postupu alebo rozhodnutia krajského súdu, z ktorých by mohlo vyplývať porušenie jeho označených základných práv.

30. Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní odmietol sťažnosť sťažovateľa podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde v tejto časti ako zjavne neopodstatnenú.

31. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti bolo bez právneho významu zaoberať sa žiadosťou sťažovateľa o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. septembra 2017